

Zimbabwe 2010

Po nekonečných a asi v Africe obvyklých peripetiích při přechodu hranic se konečně dostáváme z Botswany k Viktoriiným vodopádům. Rychle si v kempu přímo ve Viktoria falls postavíme stany a nedočkavě pěšky vyrážíme k 7. divu světa. Cestovatel Livingstone je pro nás objevil před 150 lety a pojmenoval je podle britské královny. Domorodci jim říkají Kouř, který hřmí. V šířce 1700 m tu přitéká řeka Zambezi ze Zambie a řítí se hluboko do úzké skalní propasti. Tvoří přitom obrovskou vodní oponu, jejíž opar je vidět z dálky až 40 km. Úžasné divadlo. Vodopády jsou staré asi 150 milionů let a vznikly působením vulkanických, tektonických a erozivních přírodních sil. Je to nádherná podívaná, která rozhodně za 30 USD stojí. Procházíme se podél východoafrického příkopu. Občas na nás přiletí sprška, díky věčné vlhkosti je v okolí vegetace tropického pralesa. Nakláníme se nad propastí a pozorujeme odvážné naftaře na dně kaňonu. Jdeme až k železničnímu mostu, odkud si můžete za mrzký peníz vyzkoušet banji jumping. Děkuji nechci. Vracíme se přes obrovskou tržnici, kde na nás černoši čekají a nabízejí suvenýry. Utrácím za dřevěnou masku černošky a za vyřezávanou velkou pětku – big five : lev, slon, buvol, nosorožec a leopard. Ještě něco na zub, maso v listovém těstě a piva, našťestí berou v obchodě dolary. Místo drobných zpět vrací bonbony. Ty jsem rozdál černoškům.. Ještě stíháme krokodýlí farmu. S malým plazem v ruce se fotím. Z těch větších jde strach. Na farmě mají 32 000 kusů, kterým brousí zuby, aby si navzájem nepoškodili vzácnou kůži. Pětiletí se zabíjejí, 1 cm² vyčištěné kůže se prodává za 4 dolary. Vyrábějí se z ní kabelky, boty, řemeny. Já si kousek kůže z ocasu našel v odpadu a koupil si vypreparovanou hlavu krokodýla za 10 dolarů. Milovníkům a ochráncům přírody musím sdělit, že se krokodýli krmí sloním masem.

Z celé naší výpravy se jen já, Olina a Honza jdeme na recepci přihlásit na zítřejší rafting na řeku Zambezi. Moc se na to těším a nelituji 120 D, aby se mi splnil vodácký sen. Ráno nás napřed vezou proškolit a poučit o bezpečnosti. Musíme podepsat revers, že v případě, že se utopíme nebo nás sežerou hroši či krokodýli, že si nebudeme stěžovat a vymáhat odškodné. Informace nám podávají černoši v jejich angličtině, které nikdo stejně nerozumí. Pouštějí nám k tomu na videu záběry z raftu. Vypadá to hrozně, ale tam nás snad nepustí, určitě pojedeme mírnější úsek. To jsem si bláhově myslel, teď už vím, že v životě je všechno jinak. Jedeme k řece, fasujeme helmy, vesty a pádla. Mohli jsme se rozhodnout, zda budeme aktivně pádlovat, nebo jen tak sedět a čumět. Já a Honza se přikláníme k akčnímu způsobu a do raftu k nám přidělí tři Američany a jednoho černocho. Kapitánem je Saimon, reprezentant Zimbabwe, žijící s rodinou s dvěma dětmi v USA. Olina jede bez pádla, sedí s ní tři starší Dánové a mladý Japonec. Kapitánem je zdatný černocho Kosta. Naše dvě lodi mají přiděleného kameramana a pár kajakářů, kteří nás měli zachraňovat kdyby něco. Po strmých schodech sestupujeme až k řece, nasedáme přímo pod vodopády. Kapitán nám několikrát pevně dotáhne řemínky na vestě, hodí nás do vody, zda-li umíme vůbec plavat. Trénujeme povely vorreid, beck, stop, daun, up.(Pro blbce : vpřed, kontra, stůj, lehni a vzpřim). Mně šlo nejlíp to stop a daun. Kromě nás je tam dalších asi 50 raftů, ale o ty se příliš nezajímáme, máme brzy dost práce sami se sebou. Slunko pere, voda má 26°C, strmé, vysoké břehy tvoří obrovské masivy bazaltu,

vyvrělého černého čediče. Nádhera, zemský ráj to na pohled. Avšak za první zatáčkou strašák. Čeká nás asi 20 peřejí WW IV – WW VI !!! Já sedím vpravo vzadu, tam kde jsem celá léta zvyklý. Mám doma vlastní raft a dokonce vlastním certifikát, že jsem instruktor raftingu. Ale takové Zambezi a Dunajec to je sto a jedna. Po prvních peřejích jsme mokří a šťastní, že to jde dobře. Občas v tůňkách odpočíváme. Pak přituhuje, nejdřív nám vypadne levý háček, černochoch a dokonce i kapitán na chvíli mizí ve vlnách. Myslíme si, že to udělal schválně, aby nás vystrašil. Pak však přišla peřej, před kterou nás Saimon varoval dopředu, že máme šanci 50 : 50. Nu což, dali jsme se na vojnu, budeme bojovat. Pak to přišlo, vlny jako autobus a už nás to mele, krčím se u dna, držím se provazu na boku, něco mi rve pádlo z ruky. Nějak dlouho jsem pod vodou, kolem samé bublinky, vše se víří, vteřiny utíkají a vzduch nikde. Začínáme polykat andělíčky, ale nakonec nás to přece jen vyplivne. Nadechnu se a počítám 4 přes palubu, 3 na lodi, to máme 57 : 43. Skoro vítězství. Kapitán však nikde, chybí i černochoch, Honza a Američanka. Cítím příležitost a z prvního důstojníka se jmenuji na kapitána, aspoň dočasně a velím vorreid. Ale my tři zabíráme všichni na pravé straně a raft se točí vlevo. Plaváčci nás doženou a naskáčí do lodi. Všichni se tomu smějeme. I když ještě před chvílí byla v každém malá dušička. Dokonce se převrhne i náš kameraman, ale kamera je ve vodotěsném obalu a kajak mu kamarádi vytáhli. Cestou je nesjízdná peřej, všichni přenáší. Jen náš Saimon to jediný sjíždí sám. Je poledne, vyloďíme se, na břehu nás čekají lukulské hody. Dvě masa, bramborový salát, zeleninový salát, vejce, chléb, džus. Nespěcháme, každý si přidává, co hrdlo ráčí. Malý Japonec Sanara Aligató je vychrtlý, ale hladný, snědl toho jak mltec. Po obědě nás ubylo, protože někteří si zaplatili jen půlden za 110, zatímco na celý den je cena 120. Mění se složení posádky. Zůstáváme já, Honza, Olina, Japonec a Dáni, ale jedeme s Kostou, který vesluje. My bez pádel, ale je to příliš pasivní, málo adrenalinu. I když voda je stále divoká, ale nějak jsme si už na WW V zvykli a nějak nás to už neohromí. V menších peřejích dokonce všichni skáče do vody a necháme se unášet. Máme malé vánoce, jen Japonec, který nemá žádný podkožní tuk, zimou vibruje. Je to paráda, žel vše jednou skončí a my jsme v cíli. V hrozném vedru a suchu stoupáme nekonečně dlouho až nahoru. Odevzdáváme helmy, vesty a pádla. Dostáváme zasloužené pivo a ledovou sprchu. Černoušek nabízí svoje dřevěné sošky, ukazují, že nemám než plavky. Ale líbí se mu moje retro sandály. Byl bych mu je dal, ale nepojedu do kempu bosý. Stejně vám řeknu, tož to bylo něco ! V kempu nás překvapí krátká bouřka, ve stanu se utvoří malý rybníček a dně si hoví moje hodinky, baterky klekly, strojek zrezivěl, ty už nepůjdou. Večer jedeme na tanečky a bubeníky v krojích. Návštěva je pro lepší vrstvy a i s večerí je vstup 45 D, my tam očumujeme a dáváme si jen pivo za pouhé 3 doláče. Ale ty bubny neměly chybu. Řadu ohromných zážitků ze Zimbabwe nám pokazí vstup do Zambie, kde za kousek tranzitu musíme každý vysolit za vízum 50 USD. Za nic, jen za jedno jediné razítko do pasu. Tak to mají u mě černoši schované

Pedro